

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2013. április 7.
(vasárnap)

Horváth Géza

MEGTARTOTT NÉP

Lekció: Eszter 4

Alapige: Eszter 3,8-9a

Akkor ezt mondta Hámán Ahasvérós királynak: Van egy nép, amely elszórtan és elkülönülten él a népek között birodalmad minden tartományában. Törvényeik különböznek minden más népétől, és a király törvényeit nem tartják meg. Nem helyes, hogy nyugton hagyja őket a király! Ha a király jónak látja, adja írásba, hogy el kell pusztítani őket,...

Imádkozzunk!

Örökkévaló Istenünk, magunkat előtted megalázva valljuk, hogy egyedül te vagy Isten, aki teremtettél eget, földet minden benne lévővel együtt. Áldunk, mert változhatatlan vagy, mert változatlanul szeretsz bennünket és kiterjeszted ránk a te irgalmasságodat.

Mi csak annyit tudunk mondani ma is, nem vagyunk méltók semmi-re. Engedd, hogy nézzünk a méltóra, a megöletett Bárányra, aki méltóvá tétetett, mert engedelmes volt halálig, mégpedig a kereszthaláig. Aki azért jött, hogy megmenten bennünket és miután megmentett, megkeresse és hirdettesse nekünk a Lélek által ennek a váltságnak a lehetőségét, örömét és igazságát.

Köszönjük, hogy Őbenne van a mi halálunk és feltámadásunk. Ő engesztelő áldozat a mi vétkeinkért, akinek a sebei árán gyógyultunk meg és gyógyulhatunk meg most is.

Köszönjük, hogy szóba állsz velünk. Áldunk, hogy igéd ma is hasznos a tanításra, feddésre, megjobbításra és az igazságban való nevelésre. Köszönjük, hogy mindennek célja van, és az a célja, hogy tökéletesek le-

gyünk, minden jó cselekedetekre felkészítettek. Vagyis használhatóak a te munkádban.

Kérünk, hozz bennünket ma is használható állapotba, Urunk. Egész héten elfáradunk a világ zaján, ezért kérünk, nyisd meg nekünk ismét az égi béke nép honát, és add, hogy zenghessünk örök halleluját, hogy téged magasztaljon, dicsérjen és áldjon a mi egész valónk.

Köszönjük neked az elmúlt hetet. Kérünk, Urunk, fogadd el érte hálaikat. Köszönjük, hogy azokkal a testvérekkel is ott voltál, akik szereteteiket temették a héten. Kérünk vigasztalást számukra. Kérünk, hogy az ige, ami ott hangzott, íródjon a szívükbe, vegyék komolyan, és hitben járjanak, ne látásban.

Kérünk téged a betegekért, Urunk. Kérünk azokért, akik nyomorúságban vannak, nehéz helyzetben. Kérünk azokért, akik az árvíz miatt a faluk határában vannak, védik és mentik házaikat, kicsiny értékeiket.

Taníts bennünket arra, Urunk, hogy a te kezedben vagyunk, és taníts arra is, hogy ne a múlandót lessük, ne kössön fénye meg, hanem hagyj egyszerűvé válni és előtted élni, járni, mint vidám, boldog gyermekek.

Köszönjük, hogy itt vagy velünk, Urunk, és szólni akarsz hozzánk. Légy áldott ezért.

Ámen.

Igehirdetés

Máskor, ha az igét felolvasom, azt szoktam mondani: ámen. De miután ennek az igének utolsó sora így hangzott: el kell pusztítani őket — nem mondhattam rá, hogy ámen. Hiszen így, önmagában kiragadva ezt a fél mondatot, nem lehet a nagy összefüggés nélkül nézni és vizsgálni. Mint ahogy ezt a két mondatot, amit most felolvastam, Eszter könyvének a tanítása és tanulságai alapján is együttesen kell vizsgálnunk.

Ezt a könyvet most olvassuk bibliaolvasó vezérfonalunk szerint. Az ószövetségi történeti könyvek legutolsó része az Eszter könyve, amely időszámításunk előtt 480 táján játszódik, amikor Babilonba, fogságba vitt zsidó nép már nem a babiloniak, hanem a perzsák uralma alatt él, és már nem szorításban, hanem engedményeket adva, egy kicsit lazábban tudnak élni. Ez a nép mégis távol él a szent helytől, távol él a régi templomtól, attól a helytől, amelyről Isten azt mondta nekik: „elmegyek hozzád és megáldalak téged.”

Ekkor már elindult az a visszatérési hullám, amikor az akkori uralkodó megengedte, hogy visszamenjenek Jeruzsálembe, felépítsék a templomot. Sőt, amikor Eszter könyve íródott, akkor már a jeruzsálemi templomot fel is szentelték. Tehát voltak már hazatértek, és ezután

is fognak hazatérni. Eszter könyve arról szól, hogy többen ottmaradtak a fogságban, és ha az évszámokat nézzük, akkor azt látjuk, hogy már száz év telt el azóta, amióta elhurcolták a zsidó népet ebbe a fogságba.

Az Eszter könyve arról szól, hogy Isten hű marad akkor is, ha mi hűtlenek vagyunk. Eszter könyvének ez a központi üzenete, és hogy mi történt ott, az csak azért van leírva, mert ott élt az Isten népe. És ebben a könyvben bár nem fordul elő Isten neve, de mégis ott van Isten ebben a történetben. Ott van Isten a népével, megsegíti őket, és kihozza őket a nagy veszedelemből.

Ha röviden a történetet nézzük, az arról szól, hogy Ahasvérós király, perzsa uralkodó felesége engedetlen lesz, engedetlensége miatt elvettetik, ezért új feleséget keres a király. Ez lesz majd egy szép zsidó lány, Eszter, aki a király felesége lesz. Az ő nevelőapja Márdokeus, és van a palotában egy gonosz, főember, Hámán, aki mindent elkövet azért, hogy sértődöttsége és hiúsága miatt, amin csorba esett, elpusztítsa Isten népét. Ez a készített fegyver azonban nem lesz szerencsés, sőt mint bumeráng, visszatér, és Hámánt öli meg.

Ahhoz, hogy ezt a tervet végrehajtsa Hámán, meg kell győznie a királyt, hogy ezt a népet ki kell irtani. Ekkor hangzik el ez a mondat: „van egy nép a te birodalmod minden tartományában, amely elkülönülten él, törvényei különböznek minden más nép törvényétől, és a király törvényét semmibe veszik.” — Akkor Hámán felajánlja, hogy egy nagy összeget (ez átszámítva kb. 20 millió dollár) felkínál a királynak, hogy egy kicsit megenyhítse a szívét, hogy adja ki az elpusztító parancsot.

Ez vád Hámán részéről (de ez a vád jó, hogy elhangzik, mert Hámán azt mondja): van egy nép, amely elszórva él, elkülönülte, törvényei különböznek a népek törvényeitől, és a király törvényeit nem tartják meg. Hámánt nem az antiszemitizmus vezette, nem azért akarta kiirtani ezt a népet, mert zsidók. Hámánt és ezt a gyűlöletkeltést az vezette, hogy ez a nép más, mint a többi. A másságuk pedig abban van, hogy az Úréi. — Ezen nem kell csodálkoznunk, mert azelőtt is, és azután is, mind a mai napig a világ gyűlöli Isten népét. Ezért az egyetlen dologért, mert ez a nép más. Ez a vád Isten népére mindig igaz kell, hogy legyen, nemcsak Eszter idejében.

Ez a vád Isten népére, az Újszövetség népére, Jézus Krisztus gyermekeire nézve, az élő gyülekezetekre nézve mindig igaz kell, hogy legyen: ez a nép szétszórva él, elkülönülten, törvényei különböznek a népek törvényeitől, és a király törvényeit nem tartják be. — Persze, van ebben hazugság is, mert Isten népét soha nem lehet bemártani mással, csak hazugsággal.

Szeretném ráirányítani a figyelmet, hogy jó, hogy Hámán így látja Isten népét, az lenne baj, ha nem így látná, hogy van egy nép, amely elszórva él, elkülönülten, különböznek a törvényeik, mert ez azt jelenti, hogy ez a nép száz év alatt nem tudott asszimilálódni. Milyen jó lenne, ha ma is ezt mondanánk Isten népére. Ha ma is ezt mondanánk Isten földi seregére, hogy ez a nép nem tudott beolvadni a világba. Mert a világban van ugyanis, de nem a világból él.

Jézus Krisztus nem azt kérte: „vedd ki őket a világból”, hanem „őrizd meg őket a gonosztól.”

Nagyon jó, ha ezt az ígét úgy vesszük, hogy ami a világ szemében Isten népére vád és rágalom, az az Isten előtt dicséret. És fordítva is igaz, mert ha valakiről elismerően nyilatkozik a világ vagy annak fiai, az nem biztos, hogy Isten előtt dicséretes életet él. Ha Isten népe úgy akar élni, hogy az Úrnak tetsző legyen, az mindig gyűlöletet és haragot vált ki a világ fiaiban. Miért? Azért, mert ez a nép Isten népe. Azért, mert a „három egy Istennel már e földön egy”. Ezért van baja a világnak az Isten népével. Nem az emberrel van baja, hanem Istennel. Csak mivel Isten és népe elválaszthatatlan egymástól, ezért valakin ki kell tölteni a boszszúját. Valakire rá kell önteni a haragot, és ennek a következménye az, amit itt olvasunk: el kell pusztítani őket.

Jézus Krisztus azt mondja: ő a népével egy. Az mondja: aki engem üldöz, az titeket is üldöz. Aki titeket üldöz, az meg engem üldöz. Aki titeket bánt, az az én szemem fényét bántja. Az Isten népét azért üldözték, mert az Istené, mert Istenhez tartozik, és addig üldözik, amíg az Istenhez, az Úrhoz tartozik. Amíg Isten azt mondja: ez az én népem.

Nép, akit az Úr véd, nép, akiről az Úr gondoskodik. Nép, akinek segítsége a mindenható Isten. Csak a világnak Istennel van baja. És aki Óhozzá tartozik, azt megveti, azt hátrateszi, azt gyűlöli azért, mert hordozza ennek az Istennek a képét, és jó esetben hordozza ennek az Istennek a dicsőségét. Rámutat arra, aki az ő Istene.

Ez már maga örömmé, hogy van egy nép. Így mondja Hámán Ahasvérós királynak: van egy nép. — Én olyan hálás voltam ezért a mondaért, ezért a kifejezésért, hogy: van. Nem volt, hanem ma is van egy nép. Mindennek ellenére megvan ez a nép, ami történt. Pedig mi mindent megtettek az évszázadokban és évezredekben, hogy ez a nép felszámolódjon. Nemcsak itt, Eszter korában. Gondoljunk arra, amikor Egyiptomban kiadták a parancsot, hogy a fiúgyermekeket be kell dobni a folyóba azért, hogy ez a nép megszűnjön. Azért, hogy ne legyen utánpótlás, ne tudják elmondani fiaiknak Istennek hatalmas és nagyságos tetteit.

Ez azt jelenti, hogy ez azért van, mert Isten is van. Van Istene és Ura. Ez a nép nem azért tartatott meg, mert annyira okos vagy bölcs, vagy annyira büntelen, tökéletes, vagy annyira jó lenne. Ez a nép azért tartatott és tartatik meg, mert Istene és Ura van, aki azt mondja: ez a nép az én népem. Megmaradt Isten népe a zivataros évszázadokban, a gonosz szándékok ellenére, megmaradt keresztyént üldöző császárok, tévtanítások, ellenreformációk, Szent Bertalan éjszakák, gályarabság, gonosz tervek, ravasz indulatok ellenére. Igaz Isten ígéje ma is: van egy nép. Hiába gondoltak gonoszt ellene, Isten azt jóra gondolta fordítani.

Az ötvenes években Rákosi behívatta az egyházak vezetőit, a püspököket és azt mondta nekik: mi nem a békát pusztítjuk el, mi lecsapoljuk a tavakat. Nem a békát pusztítjuk el, a keresztyéneket, hanem elvesszük az életterületet, az iskoláikat, a földjeiket, a templomaikat, hogy ne tudjanak megélni. Bezárjuk a parókiájukat — mert volt ahol ezt is tették. És akkor egy bátor, hitvalló püspök megszólalt: elnök úr, ön elfelejti, hogy a tavak felülről táplálkoznak. — Már másnap börtönben volt. De ki merte mondani, hogy Isten népét ezért nem lehet elpusztítani. Ezért hiúsul meg minden ellene készített fegyver, mert Isten garanciát vállalt. Mert Isten ezzel a néppel szövetséget kötött. Mert Isten kihirdette, hogy ez a nép szent nemzet, királyi papság, megtartásra való nép.

Amikor azt gondolták a történelemben, hogy sikerült Isten népét kiirtani, amikor Jezabel idejében azt mondja Illés: Uram, senki nincs. Én egymagam maradtam, mint egy utolsó mohikán, és velem kihál az egyház. Akkor azt mondja neki Isten: tévedsz, még hétezer embert meghagytam, akik nem hajtottak térdet a Baálnak.

Éppen ezért ennek az Eszter könyvének a csodája az, hogy Isten népéről nem úgy beszélünk, hogy megmaradt, hanem úgy: Isten népe megtartatott. Nem azon van a hangsúly, hogy mi megmaradtunk, mert hűségesek voltunk, mert kitartottunk, mert imádkoztunk, amikor senki nem imádkozott, mert jöttünk, amikor nem lehetett, akkor is. Nem, mert akkor az emberen lenne a hangsúly. Isten népe magára soha nem úgy kell, hogy nézzen: mi megmaradtunk, hanem úgy: megtartattunk. Nem bennünk van a garancia, az eltökéltség, a hűség, a változhatatlanság, hanem a mi Urunkban. Ő hű marad, Ő változhatatlan, Ő örökkévaló, Ő kegyelmes, Ő irgalmas. Nekünk egyetlen dolgunk van: „Ne feledd, ki népe vagy”. Mert mi akkor vétkezünk, amikor elfelejtjük, hogy kihez tartozunk, ki a mi Urunk, ki visel rólunk gondot, kinek a népe vagyunk mi. Milyen örökkévaló Urunk van, milyen ígéretekre építkezhettünk, támaszkodhatunk. Ezért énekeltük: „Sion, addig meg nem dőlhetsz, míg

oltalmad Istentől lesz. Ebben hát ne kételkedjél, Sion, nincs több Isten egynél.”

Azért van egy nép, mert az Ura azt mondta ennek a népnek: örökévaló szeretettel szerettelek téged, és azért van Isten hívő népe ma is e világban, mert Jézus Krisztus azt mondta: „a pokol kapui sem fognak diadalmaskodni rajta”, mert választása örökre szól, döntése megbánhatatlan, és ezért meg fog maradni.

Eszter könyvének az üzenete az a számunkra: *vajon te e közé a nép közé tartozol-e?* Ha igen, akkor légy boldog, hogy te is e közé a nép közé tartozol. Ha nem, akkor Isten hív téged e közé a nép közé.

Néha megkérdezzük, hogy ismerem-e ezt vagy azt az embert. Kérdezik, hogy mi a véleményem róla: hívő-e vagy nem? Egy német atyafival utaztam a vonaton és ő így kérdezte most lefordítva: hívő, vagy egyházas? Én mindig azt szoktam mondani: nem tudom, mert az Úr ismeri az övéit, ez meg van írva. Nem vagyok döntőbíró, és a hitet mi nem vizsgálhatjuk, legfeljebb annak cselekedeteit, gyümölcseit láthatjuk. És hozzá szoktam tenni: velünk, az Isten népével, közösséget vállal-e vagy nem? Abból sok minden kiderül.

Voltak olyan idők, amikor valahova leültünk egy konferencián, és nem volt ajánlatos mellénk ülni. Mert ha valaki mellé ülök, azt jelenti: jóban vagyok vele, barátom, ismerősöm, szeretem őt. Jobbnak tűnt nagy ívben elkerülni bennünket. Ezért azt szoktam mondani: ha vállalod, hogy mellém ülsz, lefényképeznek, és azt megmutatják valahol, akkor gyere. Közösséget vállal-e Isten népével.

Amikor Mózesnek ott volt a nagy lehetősége: most ki lesz ő, a fáraó leánya fia, ennek minden hozadékával együtt, vagy pedig egy olyan néphez tartozik, akiket éppen a folyóba dobálnak be, és akiknek a hátán a rabtartóik ostora csattan. És mit olvasunk Isten ígében? Mózes inkább vállalta az Isten népével való együttnyomorgást, mint a bűnnek ideig-óráig való gyönyörűségét. Mert Mózes azt mondta: ez az én népem. Nemcsak az Isten népe, én is benne vagyok Isten népében. Mózes azt mondta: nem, nem a fáraó leányának a fia, hanem Isten gyermeke vagyok. Ez a nép az én népem. Vállalta ennek a népnek a nyomorúságát és szenvedését. Feladta a karriert, a gazdagságot, a kényelmet, az elismerést, mert Isten belehelyezte az Ő népe közé, és ott használni akarta valamire, nem is akármire.

Döntő kérdés az, hogy mi az Isten népe közül valók vagyunk-e? Oda-számítjuk-e magunkat?

A keresztyénüldözés idején történt, hogy az egyik császár udvari költője, amikor látta, hogy a keresztyénekre engedik az oroszánokat, azt

mondta: én is keresztyén vagyok! Azt mondta a császár: dobjátok be őt is! És bedobták. A keresztyének vére ezért volt magvetés. Nem tagadták meg az Urukat, mert vallották, hogy bennünket ez az Isten meg tud tartani. A nyomorúságban, a szenvedésben, az üldöztetésben meg tud tartani bennünket a mi hűséges Istenünk, és hűséges Urunk.

Van egy nép. Ó, milyen áldott dolog ennek az üzenete: *van*. Ez az egyetlen szó ragyogó evangélium. Ebben az is benne van: *lesz egy nép*. Amíg olvassák Isten örök ígését, hogy van egy nép, az azt jelenti: még mindig van. Sőt mindig lesz, és János látja majd a mennyei Jeruzsálemben, hogy van ott egy nép. Honnan? Minden ágazatból, népből, nyelvből, nemzetből. Nem a zsidó nép csak, közülük is az életre választottak, hanem minden nyelvből, ágazatból, népből, akikről Isten úgy döntött, hogy megkeresem őket, elhívom őket, megszentelem őket, megigazítom őket, és meg is dicsőítem őket. Van egy nép, akikben végzem az én munkámat.

Ne csüggedjünk el, mert ez a nép mindig lesz. Nyomorúságokban, üldöztetésekben, kiirtási szándékok ellenére ez a nép mindig lesz. Azt mondja az ige: van egy nép, mert ennek a népnek az egysége, az egyetlen volta nem önmagában van, hanem az ő Urában. Ma is így van, hiába szétszakadozott, de egy, mert egysége az Úrban van. Abban a kiválasztásban, amelyben Jézus Krisztus azt mondja: nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket, és én rendelvelek, hogy ti gyümölcsöt teremjete, és a ti gyümölcsötök megmaradjon.

Az ígének másik fele meg arról szól, hogy miután van egy nép: hogyan él ez a nép. Négy megjegyzést olvasunk. Az egyik: szétszórtan él ez a nép. A másik: elkülönülten. A harmadik és negyedik: saját törvényeik vannak, és nem tartják be a király törvényeit. Mit jelent ez a három dolog a számunkra?

Az első: ez a nép szétszórtan él. A te birodalmaid minden tartományában szétszórtan van. Ez emberileg nem jó, de Isten előtt mégis kívánatos. Mi szeretnénk egy kupacban lenni, ahogy mondjuk. (A fiatalok szokták mondani a csendeshéten: jaj, de kár, hogy vége van, és haza kell menni. Nem lehetne itt maradni?) A tanítványok is ezt mondták Jézusnak a megdicsőülés hegyén: jó nekünk itt lenni, építsünk itt három sátrat. Hallgassunk téged, lássunk titeket, éljünk veletek. Jézus azt mondja: nem lehet. Ecsedy Aladár megírta a szép éneket róla: „A Tábor ormán lakni nem lehet. Várnak reánk bűnterhelt emberek. Hirdetni kell az áldott szent ígét. Jézushoz vinni milliók szívét. Széjjelhirdetni Jézus szent nevét.” Volt eszük a tanítványoknak: jó lenne itt hajlékot építeni, engedélyt kérni, használatbavételi engedélyt kérni Jézustól. Jézus azt mondja: nincs építési engedély, menjete!

Jézus mondta a tanítványoknak, hogy addig maradjatok Jeruzsálemben, míg eljön a Szentlélek. Vesztek erőt. És utána mit mondott? Menjetekek széles e világra és hirdessétek az evangéliumot, és majd lesztekek nékem tanúim Júdeában, Samáriában, a föld végső határáig. Már nem maradhattok Jeruzsálemben. Lehet, hogy nektek jó lenne, de akkor az én országom hogyan épülne? Hogyan vinnétek ki a jó hírt?

Valamikor falun ilyenkor tavasszal, mindenki a kertjében elégette az őszről ottmaradt gazt. Ez a gaz megszáradt, a hó lenyomta. A baj az volt, hogy abban rengeteg mag volt, ezek a magok szétszóródtak. Fel kellett venni ellenük a harcot vagy gyomirtóval, vagy kapával, és az nehéz munka volt. Akkor összehúztuk a gazt, amit lehetett, meggyújtottuk. Ennek nemcsak az volt a haszna, hogy elégett, hanem az, hogy belepörkölődtek a gyommagvak is. Azt gondoltam, hogy nem fogom összegyűjteni a gazokat, hanem amikor a tüzet megraktuk, akkor a villával ezt a tüzet szétdobáltam. És ahova a kis lángocskák estek, hogy mindenütt felgyulladt a tarló, a gaz. Ennek az volt az előnye, hogy mindenütt a gyommagvak elégtek.

Ez az Isten népének a szétszórátása. Jobb lenne együtt égni, együtt lenni, egy nagy tüzet alkotni, de Jézusnak nem az az elmélete, hogy egy nagy tűz égjen, hanem, hogy sok kicsi. Ő azt akarja, hogy menjetekek és legyetek világosság, só és kovász, ezért szétszórja az Ő népét. Nem nagy baj, hogy szétszórátásban él, hanem nagy lehetőség az Isten népének. Hogy ott, ahol vagyok, ahova engem Isten tett a szétszórátásban, nem önmagamért vagyok. Ha együtt lennénk, önmagunkért lennénk. Jaj, milyen jó lenne mindig táplálkozni, hitben növekedni, jó dolgokat hallani, csemegézni az igéből. De ha te szétszóratsz, az azt jelenti: nem magadért vagy ott, hanem másokért, a többiekért.

Isten szétszórja az Ő népét. Ott van a Claudius ediktuma. Claudius császár rendelete, hogy Rómából el kell menniük a zsidóknak. Akvila és Priscilla így került Korinthusba. Soha nem mentek volna, mert eszük ágában nem volt. De egy rendelet szétszórja őket. Korinthusba kerülnek, hogy mire Pál apostol megy, addig a nagy apostol igehirdető és evangelizáló szolgálatának háttéréül legyenek.

Nem nagy baj a szétszórátás. Van nekünk szétszórátott református, magyar népünk Los Angelesből Melbourne-ig. Svájcban, Anglián át. Nem nagy baj, hogy szétszórátunk, az a nagy baj, ha nem visszük magunkkal a Bibliánkat. Ha nem visszük magunkkal a tüzet meg a lángot. Ha nem visszük magunkkal hitvallási iratainkat: Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére. Ha ezt nem valljuk, és nem képviseljük. Az a baj, ha ott asszimilálódunk.

Az Eszter könyvében ez a nép nem asszimilálódott, nem olvadt be, hanem azt mondta: ők térjenek meg hozzánk. Isten így rendelkezett. „Azért küldtelek, hogy ők térjenek meg hozzád, de te ne térj őhözámuk.” Legyetek örömmondó, békekövetek, akik azt hirdetik: a Szabadító elközelgetett. Mi lenne a búzából, ha a zsákban maradna? Ha a magvető nem vinné tavasszal, ahogy a példázatban Jézus mondja: a magvető hinti a magot. Ha zsákban maradna a búza, nem lenne belőle kalász, nem lenne kenyér, nem lenne élet. Ha a só a zacskóban maradna, akkor a leves ízetlen lenne. Semmi jó és semmi öröm nem lenne benne.

Isten azt mondja népének: neked jobb lenne, ha együtt lennél, ha együtt égnél, nekem meg az a jobb, az én országomat építvén, hogy ha te kimennél és ott lennél só, kovász és világosság. — Mi néhány perc múlva szétszórhatunk. Gondoltok erre, amikor kiseregünk innen az utcákra? Kocsikba ülünk, elmentek. Gondolj erre: szétszór engem az Isten, hogy ott, ahol vagyok, ott hirdessem az Ő nevét. Beleszór a családomba, a munkahelyemre, a lakóközösségbe, ahol élsz. Beleszór engem Isten, mert van egy nép, amely szétszórva él. És Isten ott abban a szétszórásban megáldja és megsegíti őket.

Röviden arról: ez a nép *elkülönülve* él. Ez ma nem divatos. Itt egy nagy dolgot kell látnunk: Isten népe nem azért él elkülönülve, mert ő elkülönült a többiektől, hanem azért, mert az ő Ura elkülönítette. Ha nem elkülönülten él Isten népe, akkor megszűnik. Épp ebben van a megtartása, amíg elkülönül. Ez ma nem divatos. Ma azt mondják: romboljuk le a határokat. Ne azt keressük, ami elválaszt, hanem azt, ami összeköt. Ilyen hangzatos, ördögi, sátáni jelszavakat ad az embereknek a szájába. De mi nem is a divatot követjük. „Ami a világ szemében magasztos, az Isten előtt utálatos.” Ha a világ azt mondja: ne különülj el, akkor biztos, hogy el kell különülni. Ha a világ ezzel rágalmoz, és ezért akarja Isten népét elpusztítani, mert elkülönült, akkor az nagy dicsőség a mi számunkra.

Nem azért különülünk el, mert egyrészt zárt közösség vagyunk. Nem, mert nyitottak vagyunk. Jöhet bárki. Nem azért különülünk el, mert gőgösek vagyunk, egy hívó klikket alkotunk, nekünk üdvösségünk van, a többiek meg éljenek úgy, ahogy akarnak. Azért vagyunk elkülönültek, mert Isten elkülönített bennünket. Isten a Biblia szerint kihív bennünket és a maga népévé tesz. Elkülönülésünk alapja az, amit Mózes így mondott az Úrnak: Uram, azért vagyunk elkülönülve, mert te velünk vagy. Te vagy a mi Istenünk.

Mózes megállt a tábor kapujában és azt mondja: aki az Úré, ide hozám. Ez nem elkülönülés? Nem maradhattok ott az aranyborjú körül.

Nem lehettek bálványimádók. Nem mondhatjátok: ezek a te isteneid, Izráel. És odajönnek a leviták, megáldatnak, szolgálatba állíttatnak — mert van egy nép, amely elkülönül és a bálványimádókkal nem vállal közösséget.

Csütörtökön este a felnőtt konfirmandus órán szektaismertetés volt a tananyag. Ennek volt egy általános része, és megnéztük azokat a közösségeket, akik úgymond keresztyéneknek mondják magukat. Ahol Jézus Krisztust is hirdetik. Ezeknek az a rákfenéje, hogy nem csak Jézus hirdetik, hanem Jézust is. Néhány fiatal be-benézett oda, és „elájult”, hogy ott az ígét tisztán hirdetik. Nézzük hát meg azt a nagy tisztaságot, milyen tiszta ott az ige. Nézzük meg először a forrást, mert minden folyónak van egy forrása. Ha a forrás tiszta, akkor a patak is az. Ha a forrás már rossz, akkor nem csörgedezhet belőle édes víz. A forrás többek között az, hogy a szektának, vagy közösségnek a fő evangélistája, aki hirdette a megtérést, AIDS-ben halt meg a 90-es évek közepén. Gondolhatják, hogy miért halt meg AIDS-ben. Amiért ezt most elmondom: ezeknek az egyik elvük az, hogy olyan legyen a közösségük, istentiszteletük, hogy ha valaki bemegy az imaházukba, az ne lássa, hogy más társaság, ahol annyira különböznek a világtól, hanem úgy érezze magát, mint a világban. Ha prédikátor strandpapucsban prédikál, akkor, hú de jó, mert milyen közel van hozzánk. Vagy koszos, vagy éppen rövidnadrágban prédikál, és ha úrvacsoráznak, lehet vicceket mesélni, beszélgetni, nevetgélni. Ne érezze, hogy elkülönülnek, hanem olyanok, mint a világ.

Már ezt nem írjuk alá. Mi nem olyanok vagyunk, mint a világ. Isten azt mondja: én szent vagyok, te is légy szent! Azt mondja Mózesnek: vedd le a te saruidat, mert ahol állsz, az szent föld. Nem jöhetünk el strandpapucsban. Ha ide valaki bejön, és azt mondja: ez a Pasaréti Gyülekezet olyan, mint a világ, meg az itt ígét hallgató emberek, az szégyen lenne reánk nézve. Pontosan azt kell, hogy lássa, hogy ez nem olyan, mint a világ. Jézus azt mondja az övéinek: békességet adok, de nem úgy, ahogy a világ adja, mert az én békességemet adom néktek, és én máshogy adom nektek ezt a békességet. Mert aki Istenhez tartozik, mert Isten kiválasztotta őt a világ teremtése előtt, és bejön ide, mit fog mondani? Itthon vagyok.

Ó, hányan elmondták már ezt! Meghallok egy ígét — és hazaérkeztem. Ezt kerestem mindig. Ezt nem találtam meg a világban, és ezt találtam meg itt, az Isten népe között, azért, mert szent nép. „És aki reánk figyel, víg énekünket hallja, szent reménység sugallja, mit ajkunk énekel.” Nem azt jelenti, hogy Isten népe különb, hanem azt, hogy *más*.

Végül még egy dolog. A harmadik: saját törvényeik vannak. Saját törvényeik, és a király törvényeit nem tisztelik. Az Isten népének saját törvényeik vannak, ez igaz, mert ezeket a törvényeket nem magunknak alkottuk, hanem ezeket a mi megtartó Urunktól kaptuk. Ezért vannak más törvényeink. Azért, mert Mózes könyvében Isten elmond egy ilyen ígét: teneked nem engedett ilyet Istened, az Úr. A mi törvényeinket nem ember, hanem Isten szabja meg. Mi pedig szeretnénk megtartani és engedelmesek lenni ennek a törvénynek.

A másik: a király törvényeit nem tartják meg. Ez hazugság volt. Az az igaz, hogy a király törvényei közül azokat nem tartják meg, amelyek Isten törvényével ellenkeznek. Mert hoztak olyan törvényeket, hogy le kell borulni az arany állókép előtt. Aki nem borult le, irány a kemencébe, hogy ne „fázzon”. A mi Istenünk azt mondta: az Urat, a te Istenedet imádd! Melyik a nagyobb hatalom, a nagyobb törvény? A mi Istenünké.

Rögtön bejön az, amit az apostolok így mondtak: Istennek kell inkább engedni, mintsem embereknek. Az apostoloknak azt mondták: ne prédikáljanak Jézus nevében. Ez törvény. Mit mondott Jézus? Hirdesétek az evangéliumot minden teremtésnek! Melyik a nagyobb? A mi számunkra az, amit Jézus Krisztus mondott. Ahhoz szeretnénk ragaszkodni.

Éppen ezért a hívő ember tiszteli a törvényt, mert a hívő emberek mindig munkálkodtak annak a helynek a jólétében, ahova Isten helyezte őket. Mert azt mondta: annak jóléte lesz a ti jóléteitek.

A másik: mennyire munkálkodott József? Nem azt akarta, hogy az ország elpusztuljon, hanem hogy az ország éljen. Építsetek csűröket, takarítsátok be a gabonát, mert jön a hét szűk esztendő.

Vagy Dániel. Megbecsült vezető lesz. Miért? Mert nem azon munkálkodott, hogy becsapja az államot, hanem azon, hogy segítsen ott, ahol tud. Az Isten gyermekének nemcsak az a fontos, hogy áldott élete legyen, hanem az, hogy áldássá legyen ott, ahova az Isten tette vagy szétszórta.

Ha olyat tesz viszont az államhatalom, ami ellenkezik Isten törvényével, annak nem kell engednie. Ez a nép azért tartatik meg, mert Isten azt mondja róla: megtartásra való nép.

Röviden hadd fejezzem be azzal: élj a Ő dicsőségére. Aki eddig is megtartott, és ezután is megtart, aki kihívott és kihív még ezután másokat is: „ne feledd, ki népe vagy”. Kihez tartozol, hogy kell megállnod. Ebben magadtól nem tudsz, de segít a Lélek a mi erőtlenségünkön.

Énekeljük a 394,5. dicséretet.

Bár hordozzad zsarnok láncát,
Érjen kínos rabhalál, :/:
Ha hitedet el nem játszád,
Utad égbe nyitva áll.
Örvendj mindig és vigadj,
Emlékezz, ki népe vagy!
Sion, nincs több Isten egynél,
Benne hát ne kételkedjél!

Imádkozzunk!

Nem megszokásból, hanem valóban minden sorát hittel átélve, úgy ahogy Jézus tanított bennünket:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy,
Szenteltessék meg a te neved,
Jöjjön el a te országod,
Legyen meg a te akaratod,
Amint a mennyben, úgy a földön is.
Mindennapi kenyerünket
Add meg nekünk ma,
És bocsásd meg vétkeinket,
Miképpen mi is megbocsátunk
Az ellenünk vétkezőknek.
És ne vígy minket kísértésbe,
De szabadíts meg a gonosztól,
Mert tied az ország, a hatalom
És a dicsőség mindörökké.

Ámen.